

US SUPERSONIC FIGHTER 1:48 SCALE PLASTIC KIT

eduard

intro

The development of the F-104 Starfighter was launched by the Lockheed company at the very beginning of the 50s, inspired by Korean War experience. The prototype of the new aircraft made its maiden flight on February 17, 1956. The USAF accepted the F-104 in 1958 and flew it till 1969. Starfighters fought in the Vietnam War as well. USAF service was followed up by service within National Guard units.

During the early 60s, the Bundeswehr was looking for a new supersonic fighter for the Luftwaffe. Competitors included, besides the F-104 Starfighter, the F11F Tiger, the Mirage III and the Saunders Roe SROV.177 which was still in its design phase. The whole process was led by Joseph Kammhuber, the CO of the Luftwaffe, supported by Walter Krupinski. They decided to purchase the Starfighter, as the F-104G, due its capability to deliver nuclear weapons, its ability to fly at more than Mach 2 and its compatibility with NATO systems.

The introduction of such a complex and highly technical system was surrounded by problems. In 1966, Johannes Steinhoff, another famous WW2 pilot, took over the command of the Luftwaffe and grounded all the German F-104s until all of the major problems could be solved. One of the most serious problems were the wings, prone to structural failure as they were not designed for the high g-forces experienced by German F-104Gs.

From 1960 to May 22, 1991 the Bundeswehr flew a total of 916 Starfighters. This number consisted of 30 F-104Fs, 586 F-104Gs, 163 RF-104Gs and 137 TF-104Gs and the Luftwaffe thus became the biggest user of the F-104 on the planet.

Around one third of German Starfighters crashed during their service (269 aircraft), killing 108 German and 8 US pilots. It's little wonder the aircraft was dubbed 'Witwenmacher' ('Widowmaker').

The Bundeswehr operated the F-104 as an interceptor with Jagdgeschwader 71 and 74, and in the role of fighter-bomber with JaboG 31, 32, 33, 34 and 36. More Starfighters were flown by members of Marine MFG 1 and MFG 2. The very first F-104 was accepted by JaboG 31 on June 20, 1962.

Many modifications and upgrades were made during the F-104's long service career. Among other changes, the replacement of the Lockheed C2 ejection seat by the newer Martin Baker GQ 7A was notable, as well as larger undercarriage wheels with bulged wheel wells doors.

úvodem

Vývoj letounu F-104 Starfighter začal u společnosti Lockheed na samém počátku 50. let na základě zkušeností z korejské války. Prototyp poprvé vzletl 17. února 1956. Do stavu USAF se dostal v roce 1958 a létal zde až do roku 1969, zapojil se i do války ve Vietnamu. Na tuto službu navázalo působení u Národní gardy.

Při hledání nového nadzvukového stíhacího letounu vybíralo velení Bundeswehru, pod něž Luftwaffe spadala, z typů F-104 Starfighter, F11F Tiger, Mirage III a dosud projektovaného Saunders Roe SR.177. Do výběru se zapojili Joseph Kammhuber, velitel letectva, a Walter Krupinski. Výsledkem bylo doporučení nakoupit F-104 Starfighter. Pro německé síly byla určena verze F-104G. Důvodem byla schopnost nosit jaderné zbraně, vysoká rychlost letounu a kompatibilita se systémy NATO.

Zavádění tak složitěho zbraňového systému přineslo řadu problémů. V roce 1966 převzal velení Luftwaffe Johannes Steinhoff, další známá postava druhoválečné Luftwaffe. Po nástupu do funkce zakázal lety s typem F-104 až do uspokojivého vyřešení problémů obklopujících službu tohoto letounu. K nezásadnějším se přiřadily problémy s pevností křídla, jež nebylo konstruováno pro přetížení a náročné manévry prováděné u německého letectva.

Od roku 1960 až do 22. května 1991 sloužilo v rámci Bundeswehru celkem 916 Starfighterů. Tento počet zahrnoval 30 F-104F, 586 F-104G, 163 RF-104G a 137 TF-104G, čímž se Bundeswehr stal největším uživatelem typu F-104.

Během celé doby služby havarovala téměř třetina německých Starfighterů, konkrétně 269. Životem zaplatilo 108 německých a osm amerických pilotů. Není divu, že letoun dostal přezdívku Witwenmacher, výrobce vdov.

Bundeswehr používal F-104 v roli přepadového stíhače u Jagdgeschwader 71 a 74, v roli stíhacího bombardéru u JaboG 31, 32, 33, 34 a 36, u námořnictva pak sloužil u MFG 1 a MFG 2. Jako první německý útvar převzala Starfighter JaboG 31 dne 20. června 1962.

V průběhu služby prošel tento typ řadou modifikací. Za všechny vyjmenujme náhradu vystřelovací sedačky Lockheed C2 sedačkou Martin Baker GQ 7A či instalaci větších pneumatik podvozku spojenou s „vyboulenými“ kryty podvozku.

ATTENTION

UPOZORNĚNÍ

ACHTUNG

ATTENTION

注意

Carefully read instruction sheet before assembling. When you use glue or paint, do not use near open flame and use in well ventilated room. Keep out of reach of small children. Children must not be allowed to suck any part, or pull vinyl bag over the head.

Před započítím stavby si pečlivě prostudujte stavební návod. Při používání barev a lepidel pracujte v dobře větrané místnosti. Lepidla ani barvy nepoužívejte v blízkosti otevřeného ohně. Model není určen malým dětem, mohlo by dojít k požití drobných dílů.

INSTRUCTION SIGNS * INSTR. SYMBOLS * INSTRUKTION SINNBILDEN * SYMBOLES * 記号の説明

OPTIONAL
VOLBABEND
OHNOUTOPEN HOLE
VYVRTAT OTVORSYMMETRICAL ASSEMBLY
SYMETRICKÁ MONTÁŽREMOVE
ODŘÍZNOUTREVERSE SIDE
OTOČITAPPLY EDUARD MASK
AND PAINT
POUŽÍT EDUARD MASK
NABARVIT

PARTS

DÍLY

TEILE

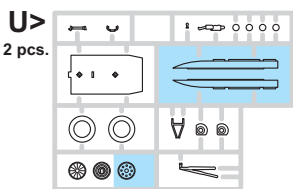
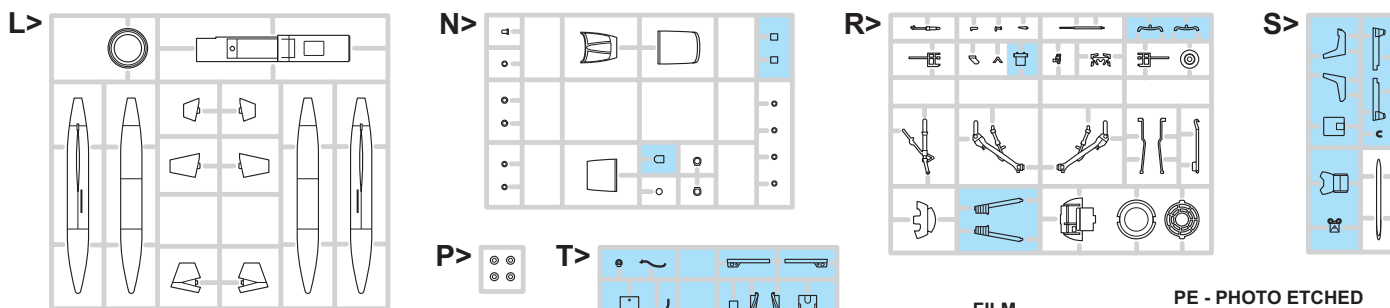
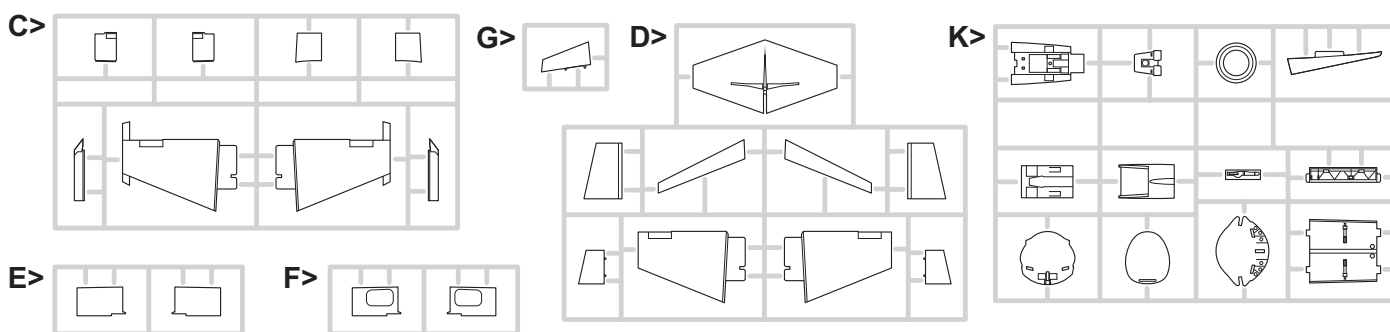
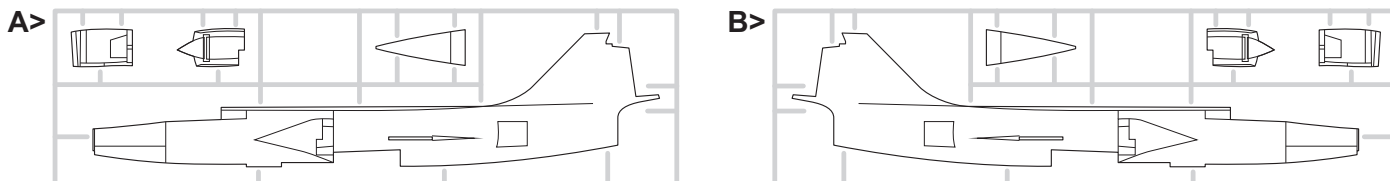

PIÈCES

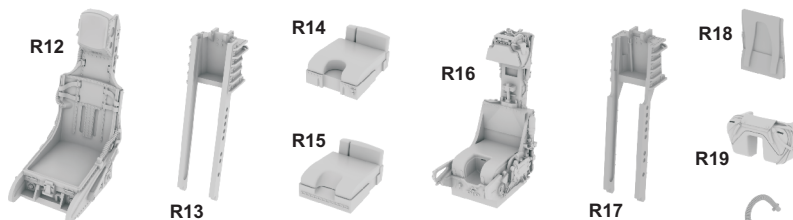

部品

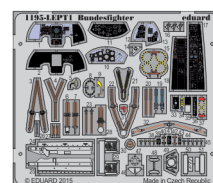
PLASTIC PARTS

eduard
BRASSIN RP - RESIN PARTS

FILM

PE - PHOTO ETCHED
DETAIL PARTS

eduard
MASK

-Parts not for use. -Teile werden nicht verwendet. -Pièces à ne pas utiliser. -Tyto díly nepoužívejte při stavbě. - 使用しない部品

COLOURS

BARVY

FARBEN

PEINTURE

色

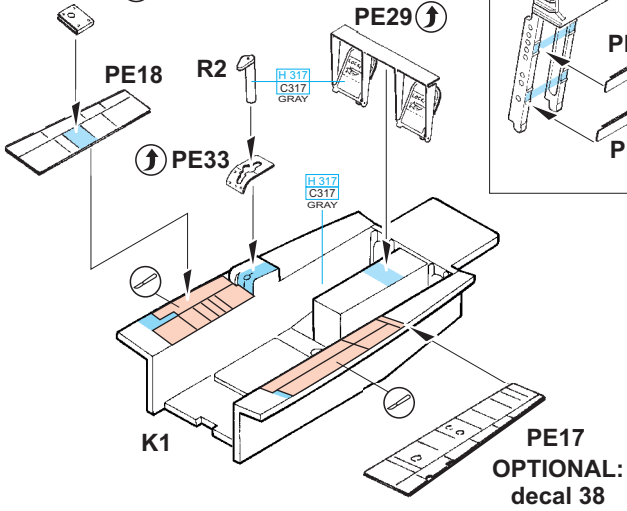
GSI Creos (GUNZE)		
AQUEOUS	Mr.COLOR	
H 3	C3	RED
H 8	C8	SILVER
H 12	C33	FLAT BLACK
H 14	C59	ORANGE
H 25	C34	TAN BLUE
H 27	C44	SKY BLUE
H 43	C100	WINE RED
H 52	C12	OLIVE DRAB

AQUEOUS	Mr.COLOR	
H 53	C13	NEUTRAL GRAY
H 64	C17	DARK GREEN
H 77	C137	TIRE BLACK
H 80	C54	KHAKI GREEN
H 90	C47	CLEAR RED
H 94	C138	CLEAR GREEN
H 307	C307	GRAY
H 308	C308	GRAY
H 316	C316	WHITE

AQUEOUS	Mr.COLOR	
H 317	C317	GRAY
H 338	C338	LIGHT GRAY
Mr.METAL COLOR		
MC213		STAINLESS
MC214		DARK IRON
MC218		ALUMINIUM
Mr.COLOR SUPER METALLIC		
SM01		SUPER FINE SILVER

AOPTIONAL:
decal 39

PE35 ↗

eduard
BRASSIN

MARKING B ONLY

RP17

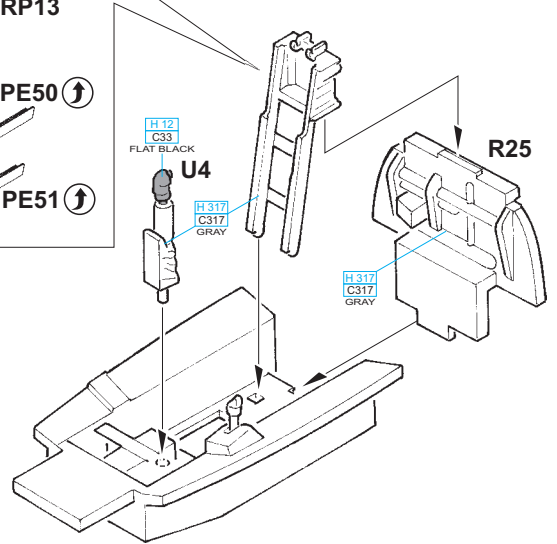
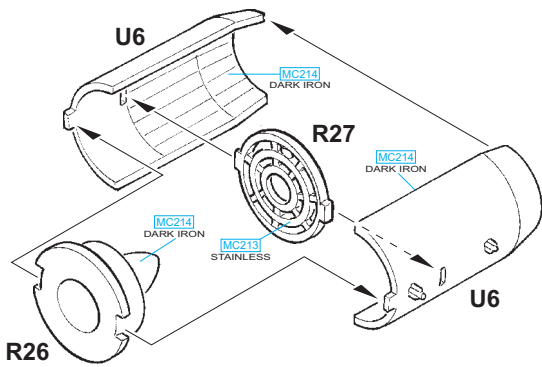
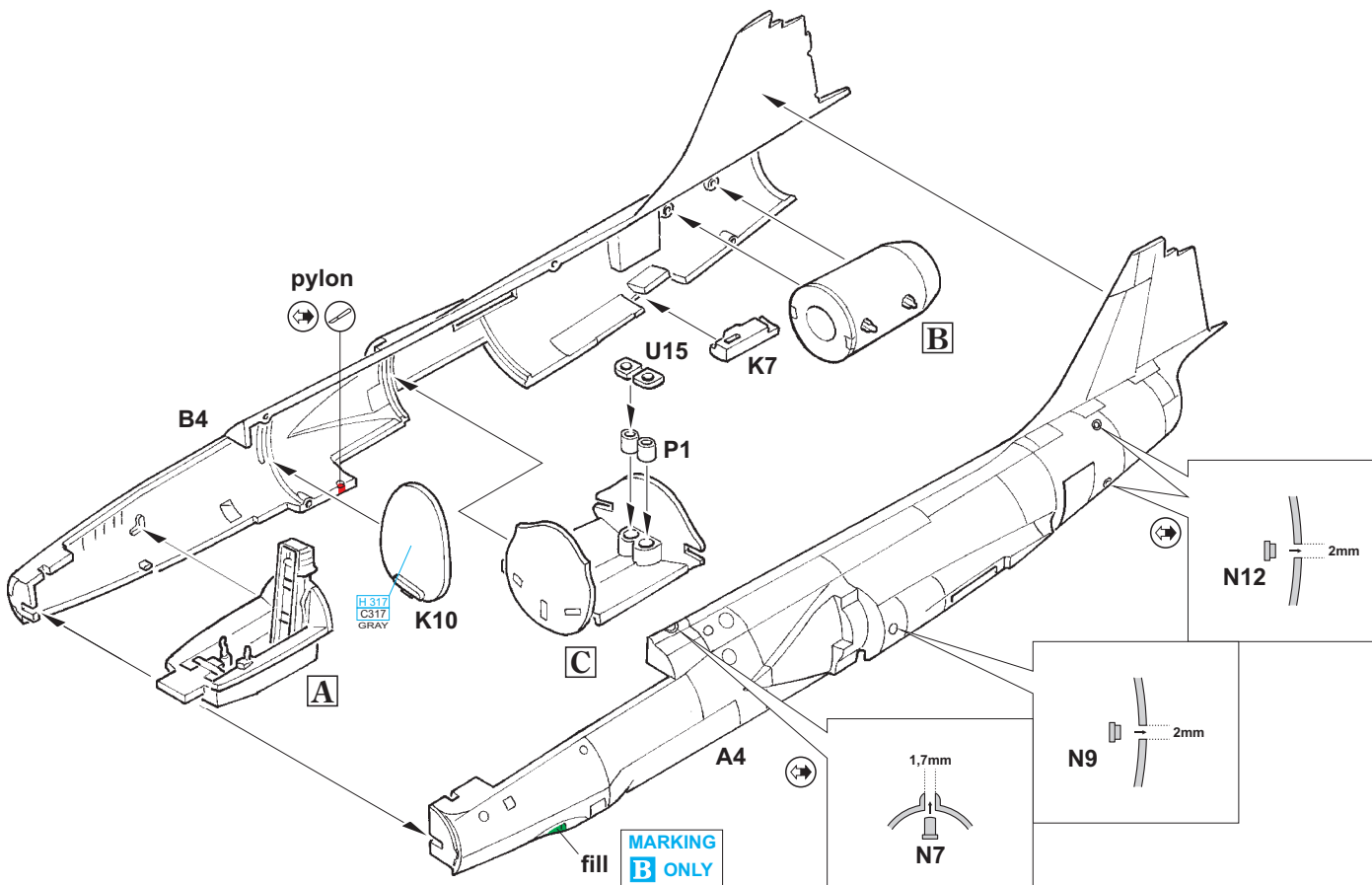
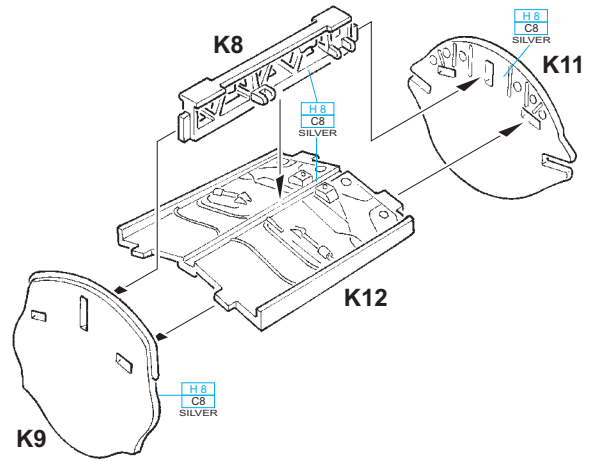
RP13

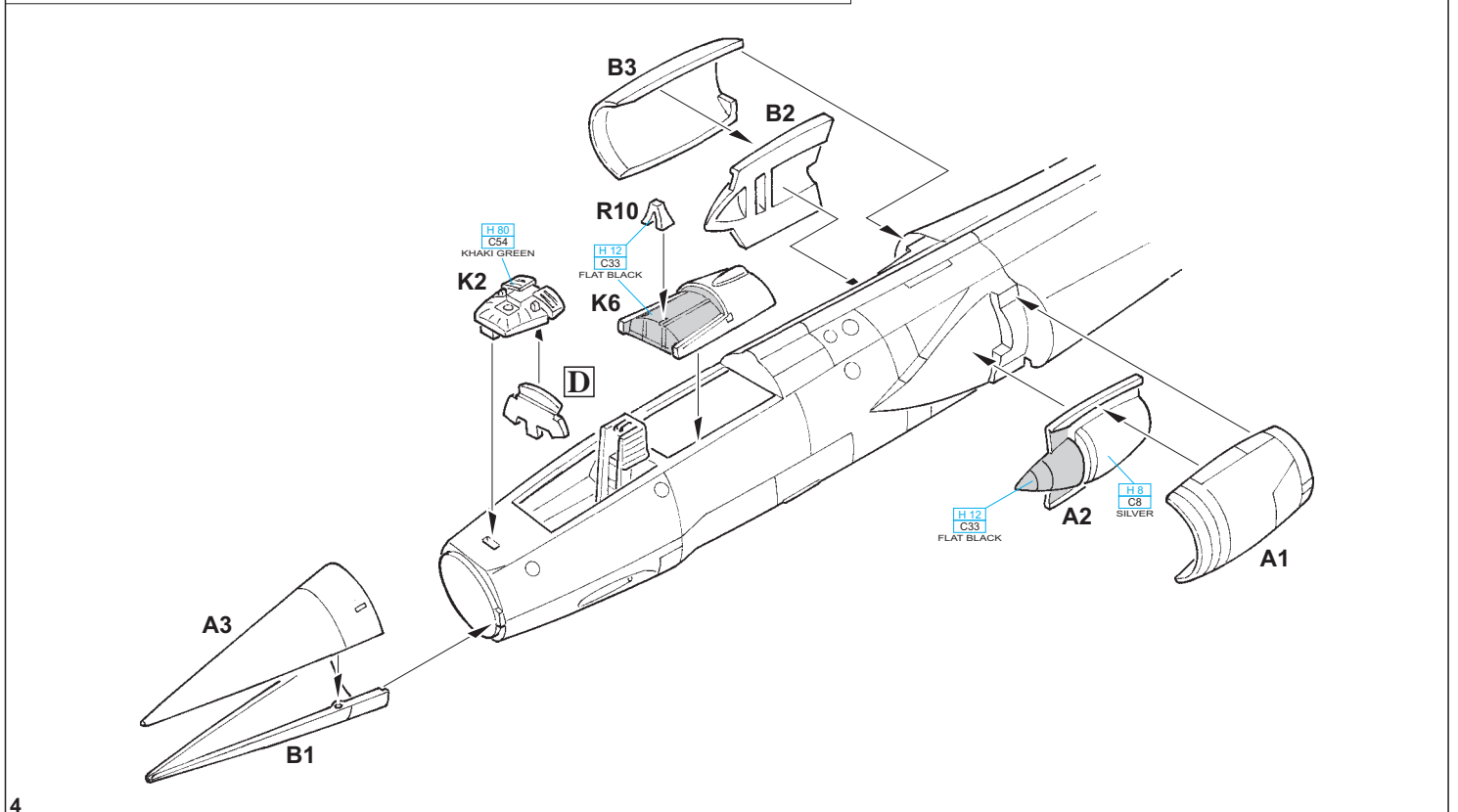
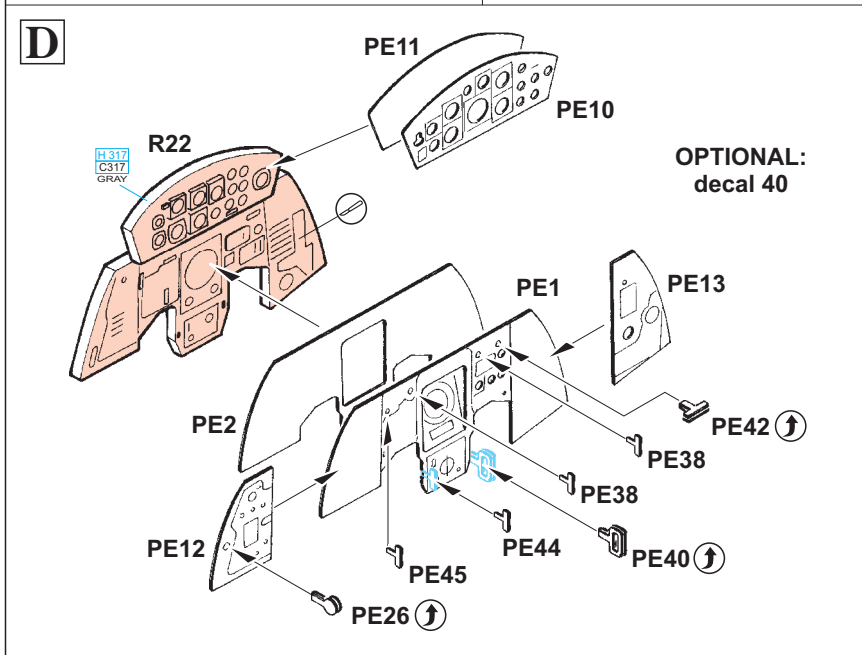
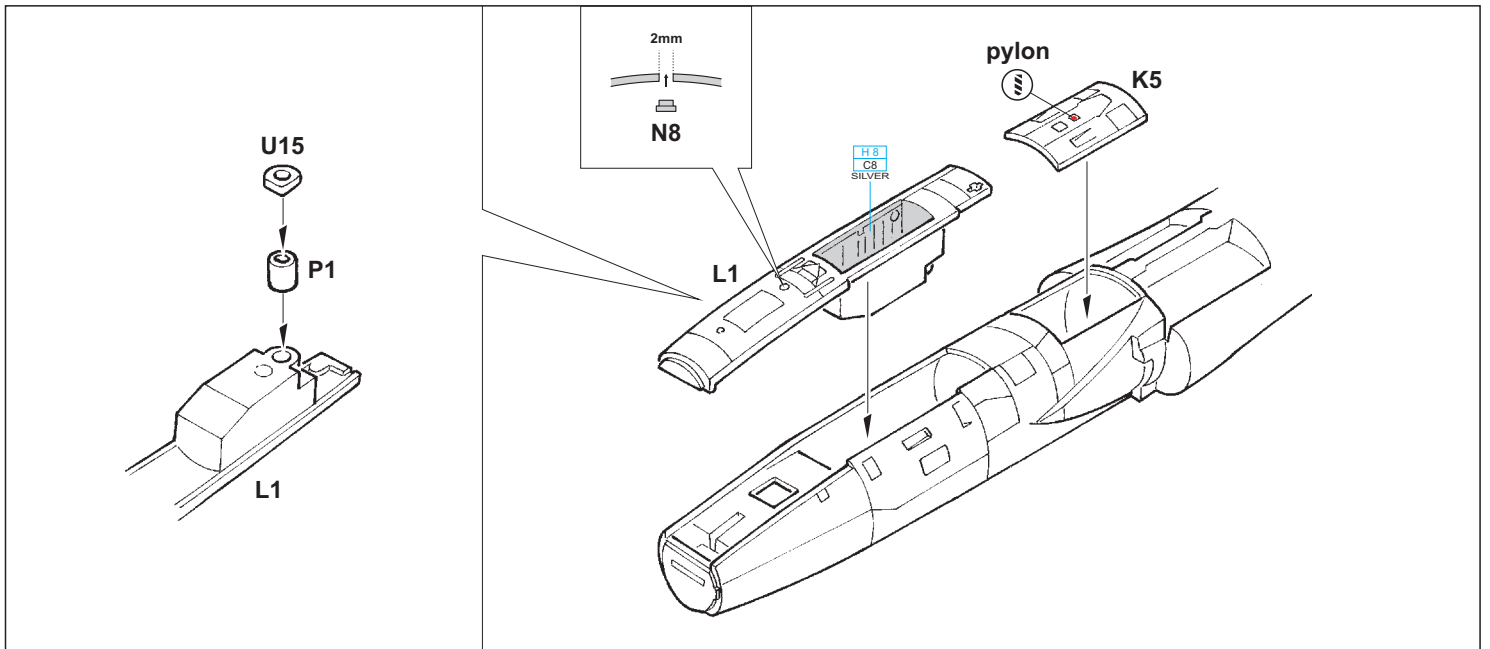
PE50 ↗

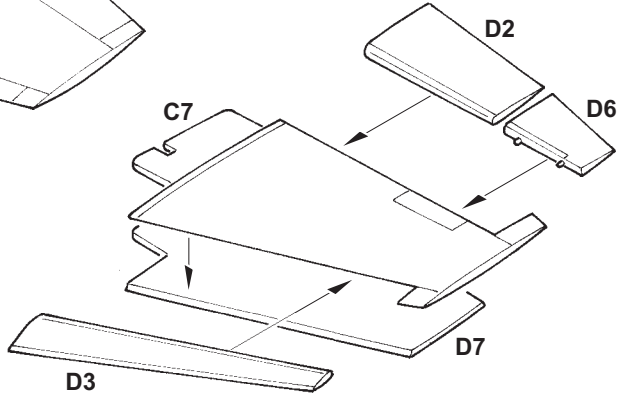
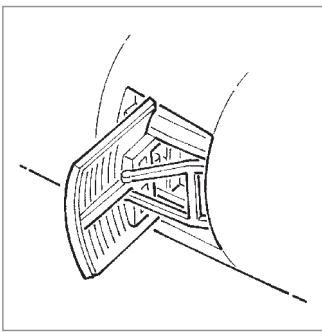
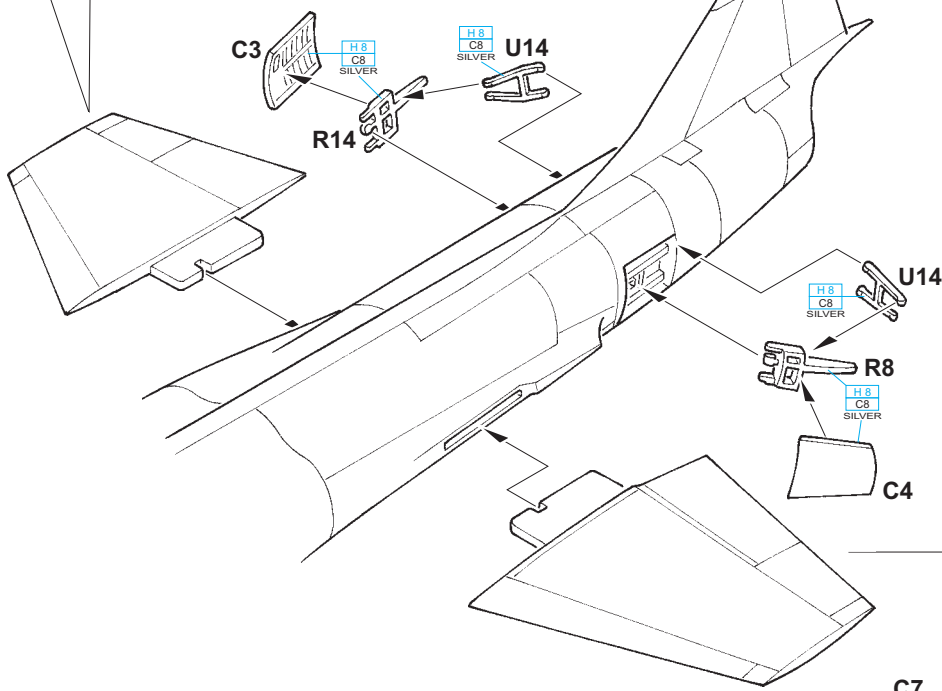
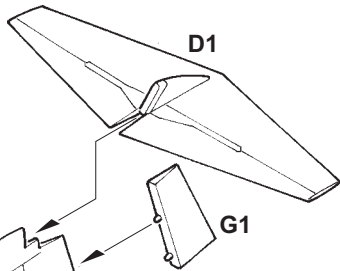
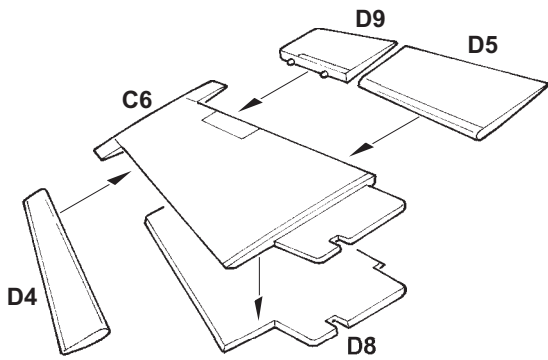
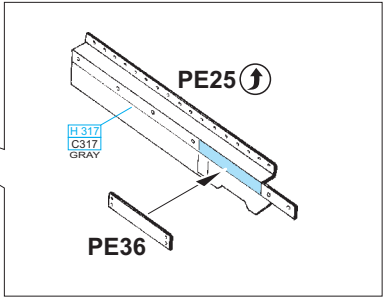
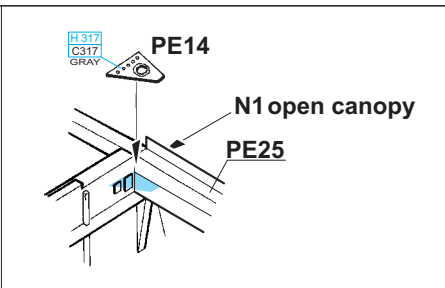
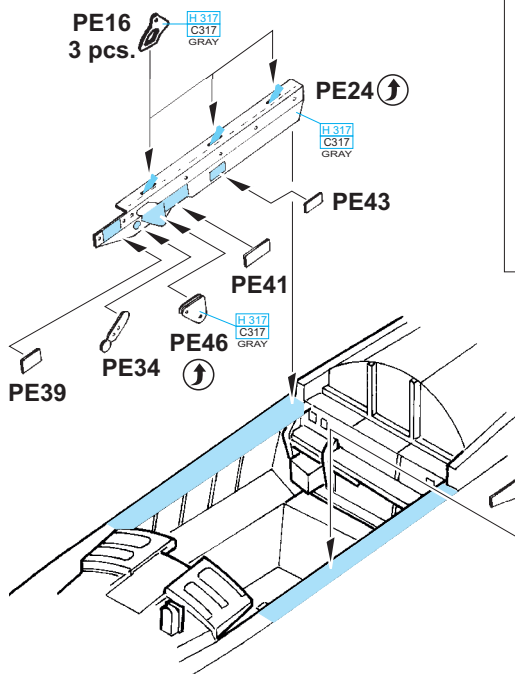
PE50 ↗

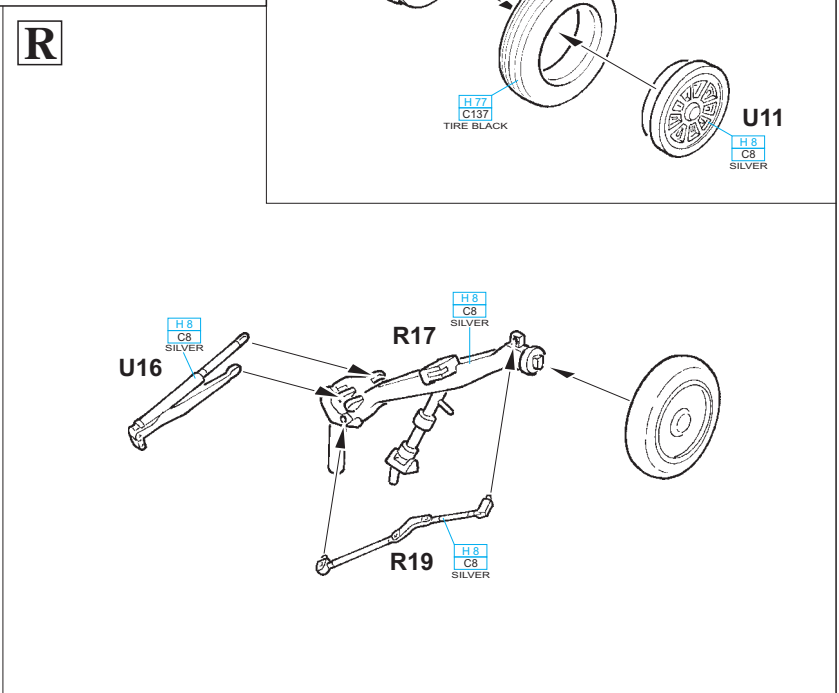
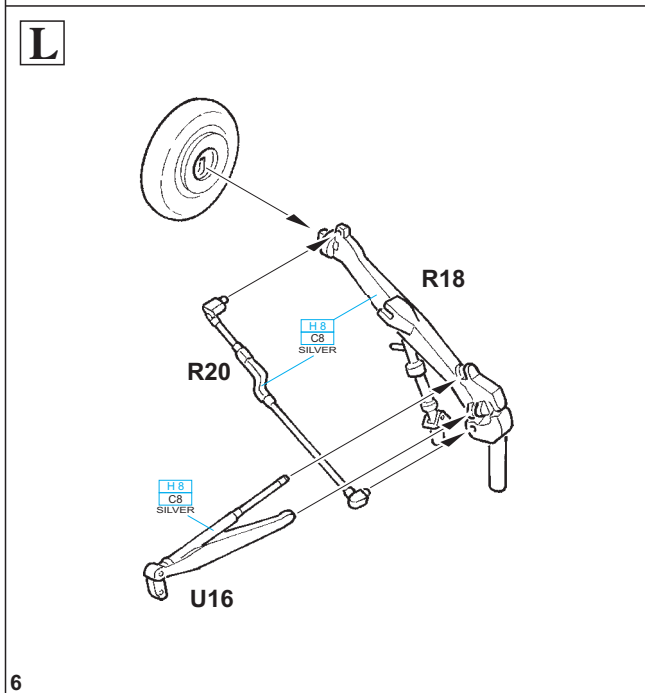
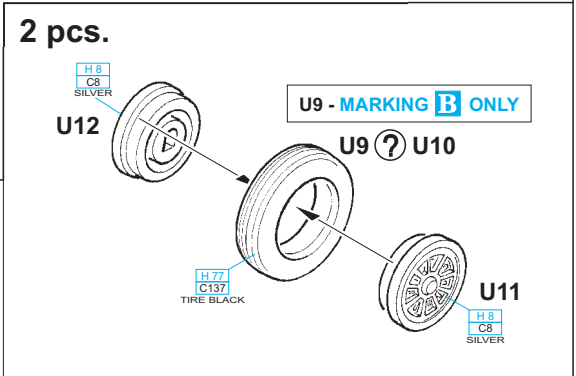
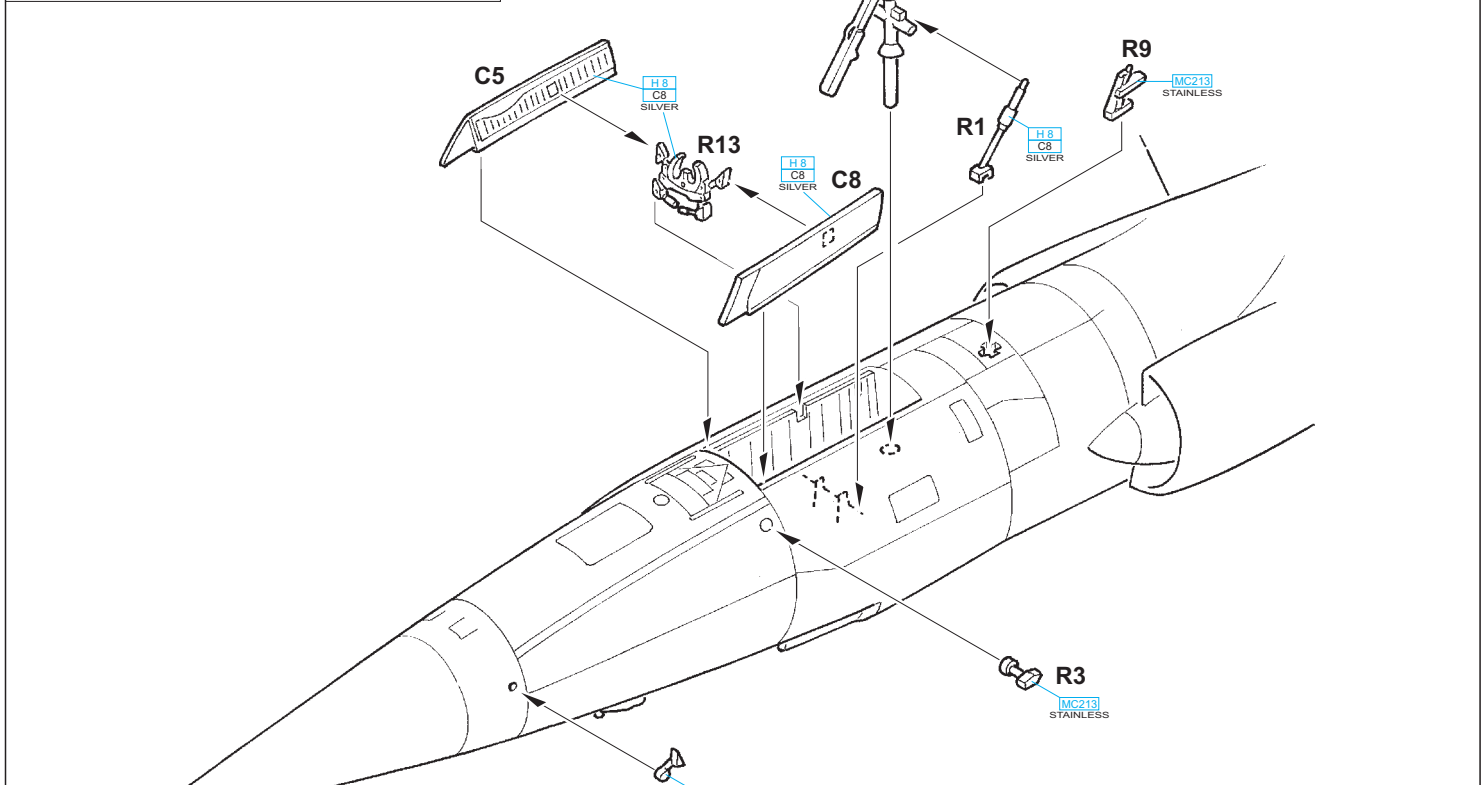
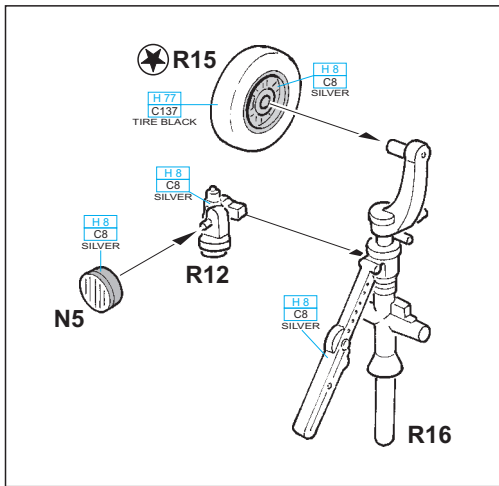
PE51 ↗

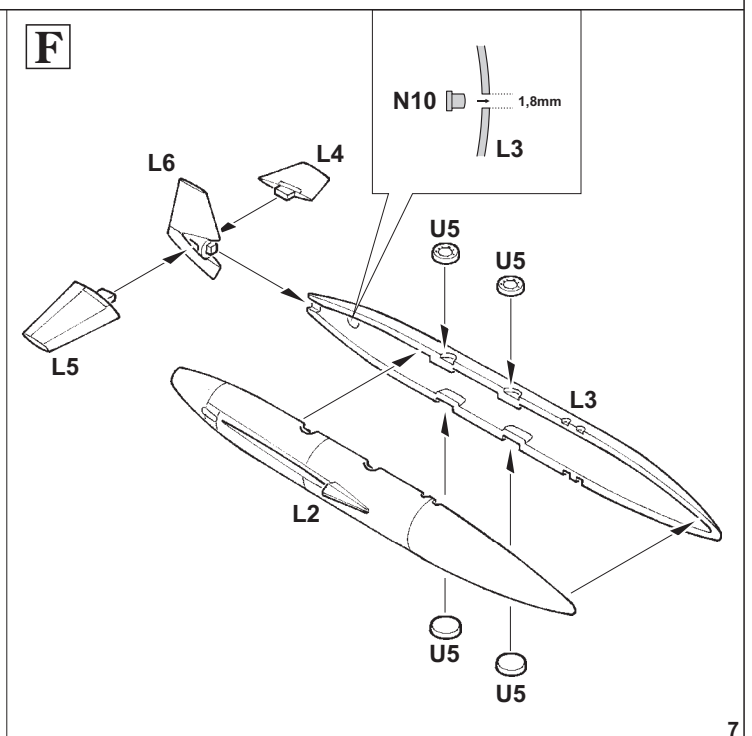
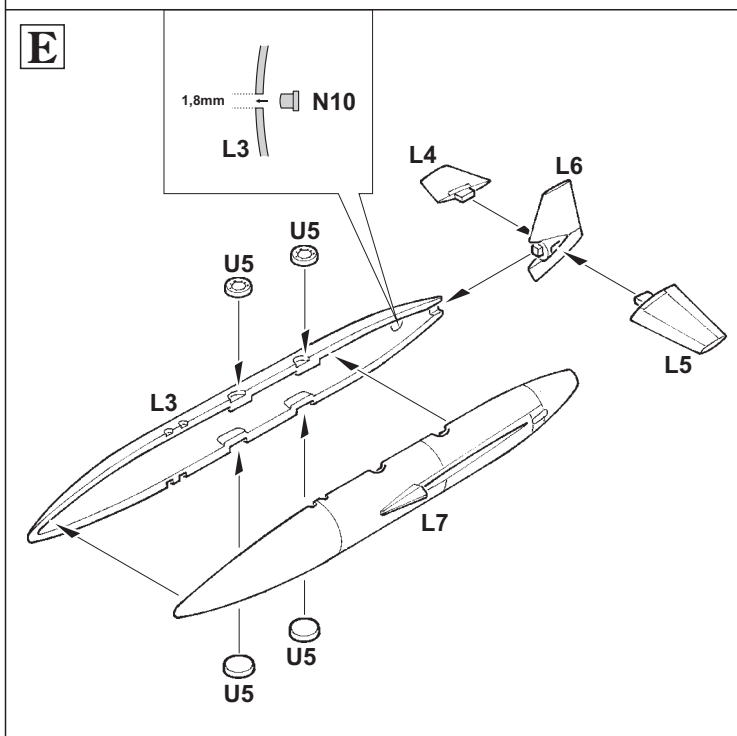
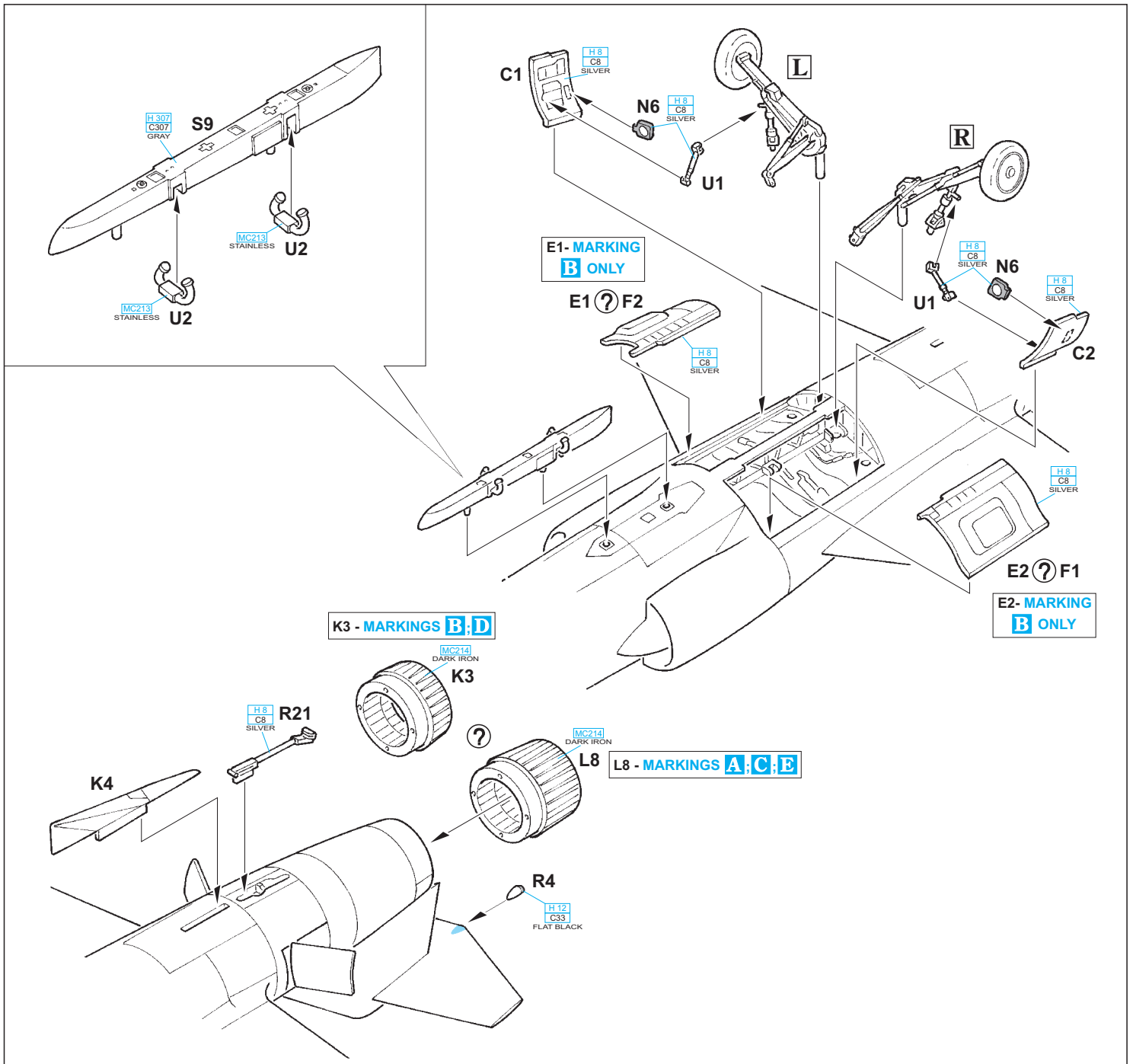
PE51 ↗

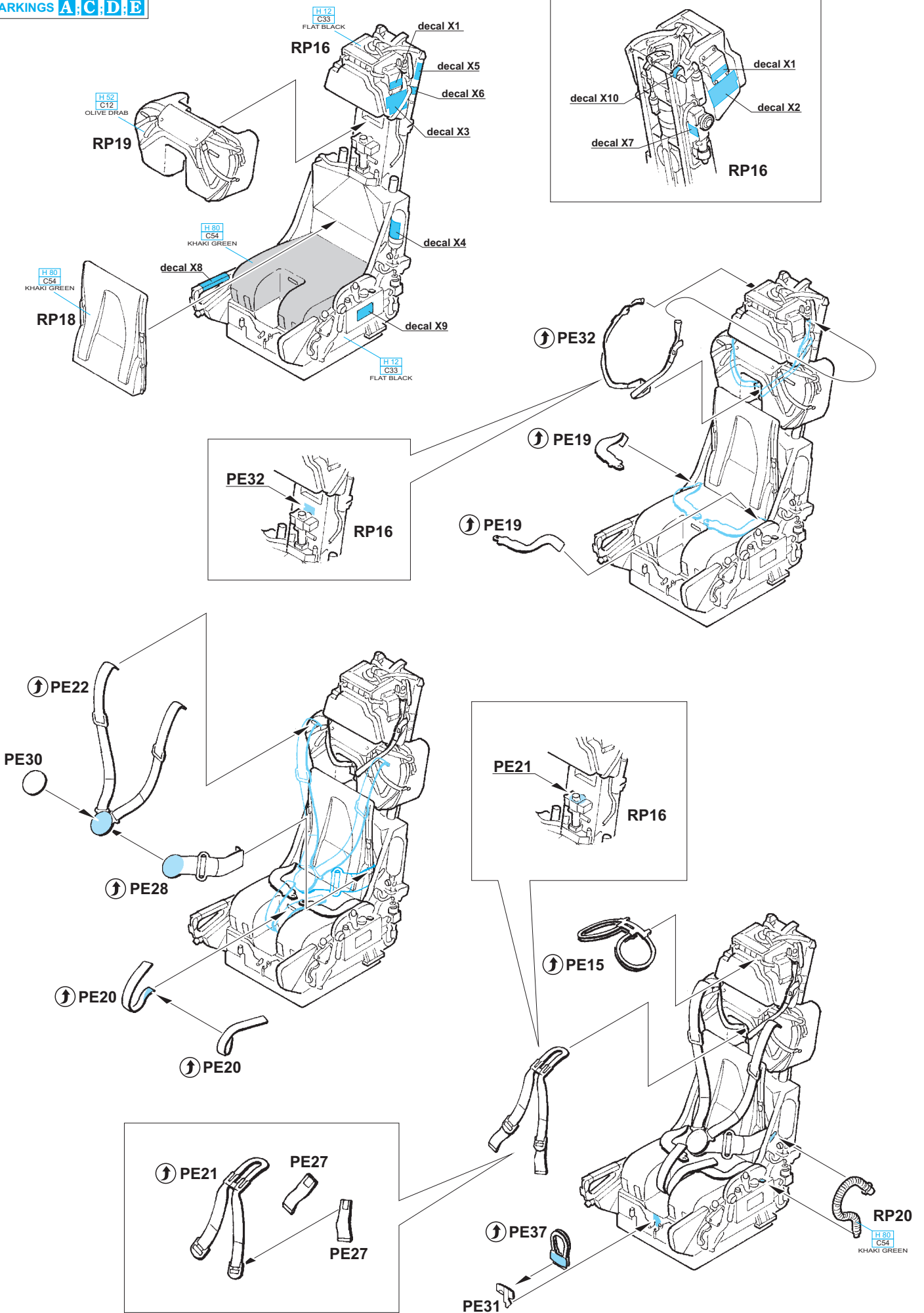
B**C**

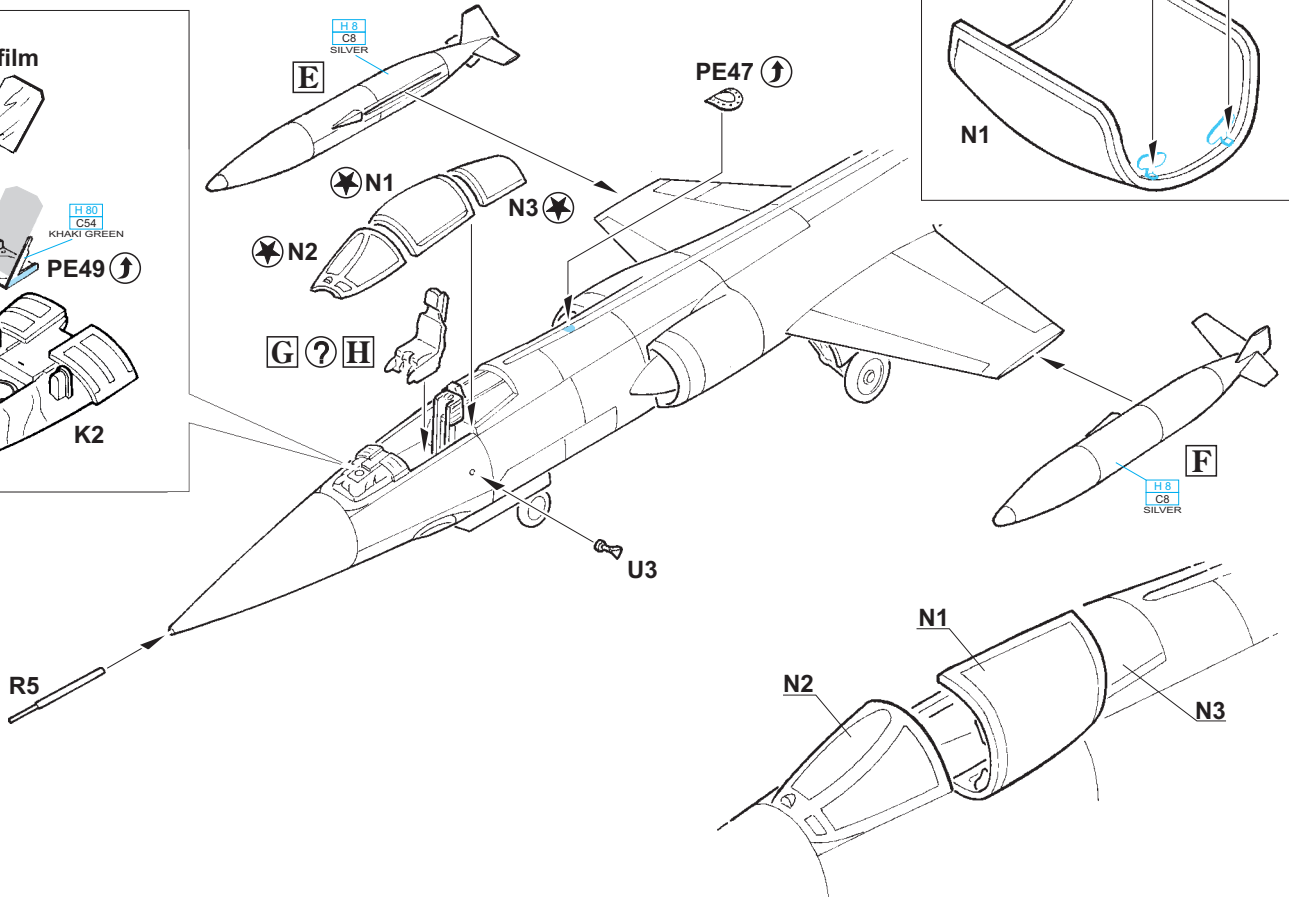
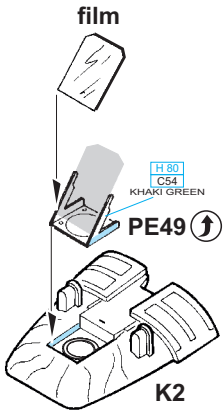
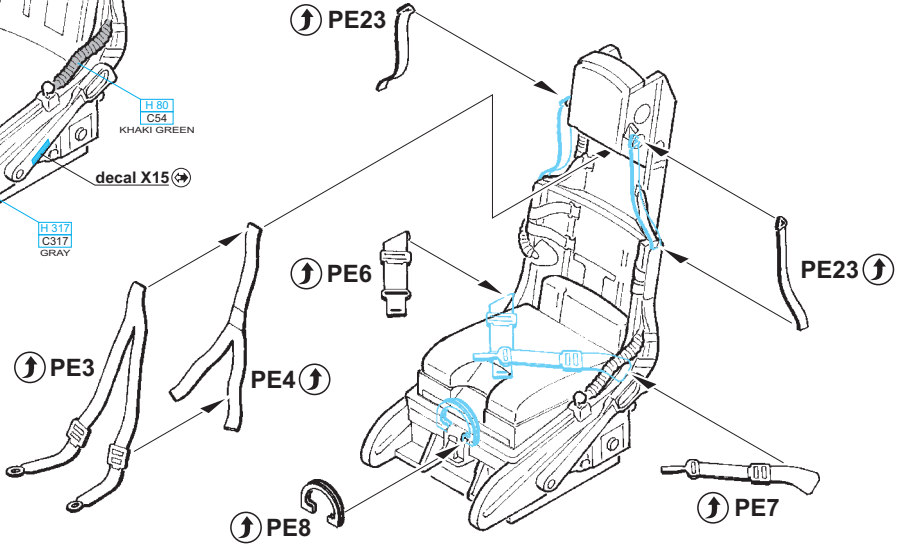
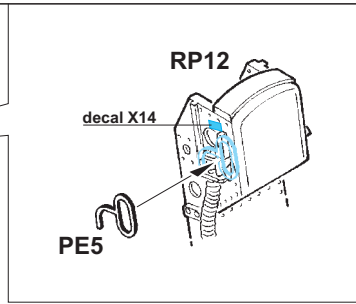
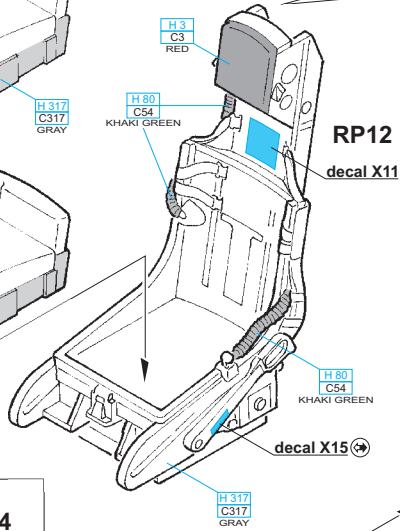
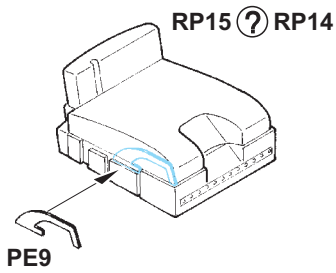
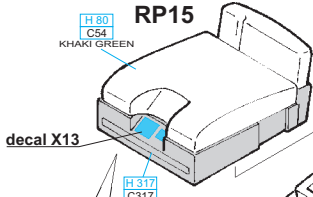
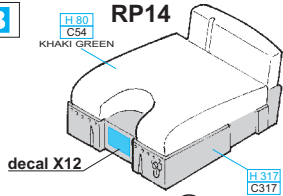

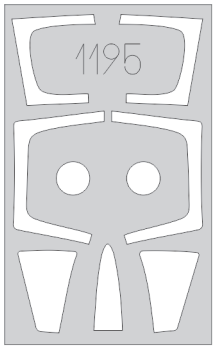

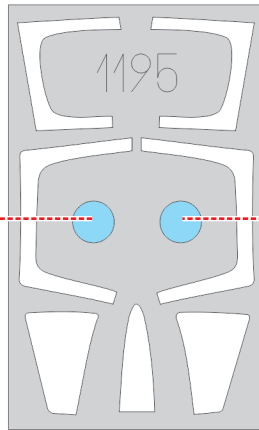
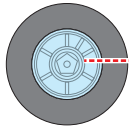

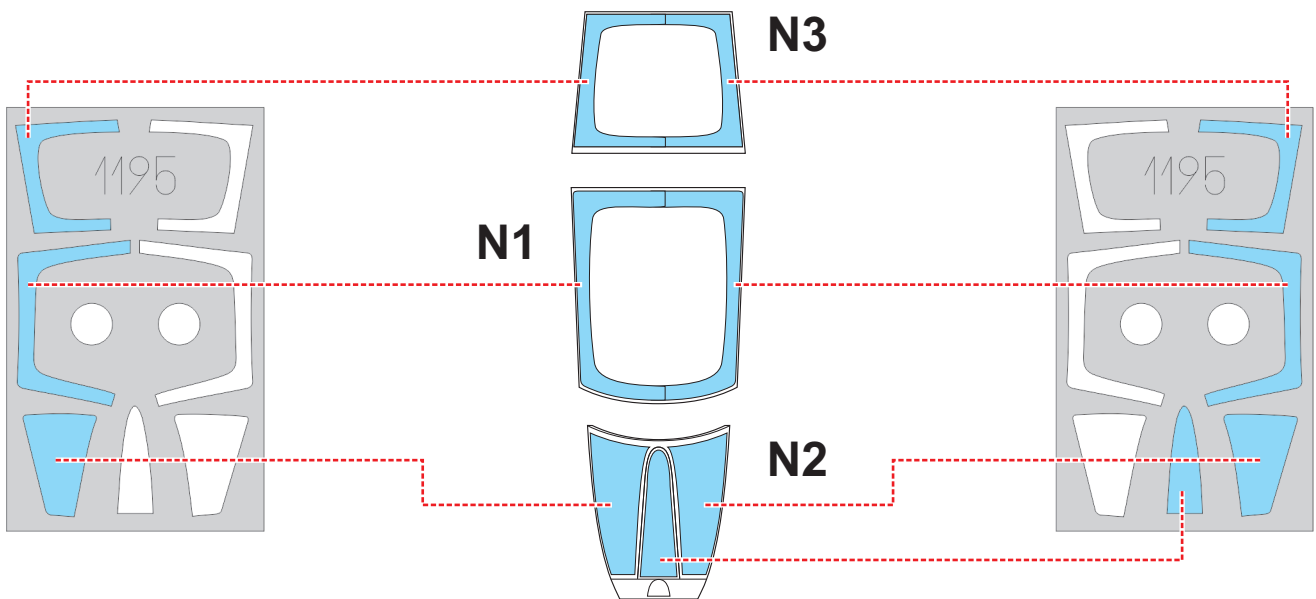
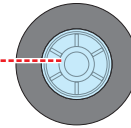

R15

R15

Bundesfighter

STENCIL VARIANTS

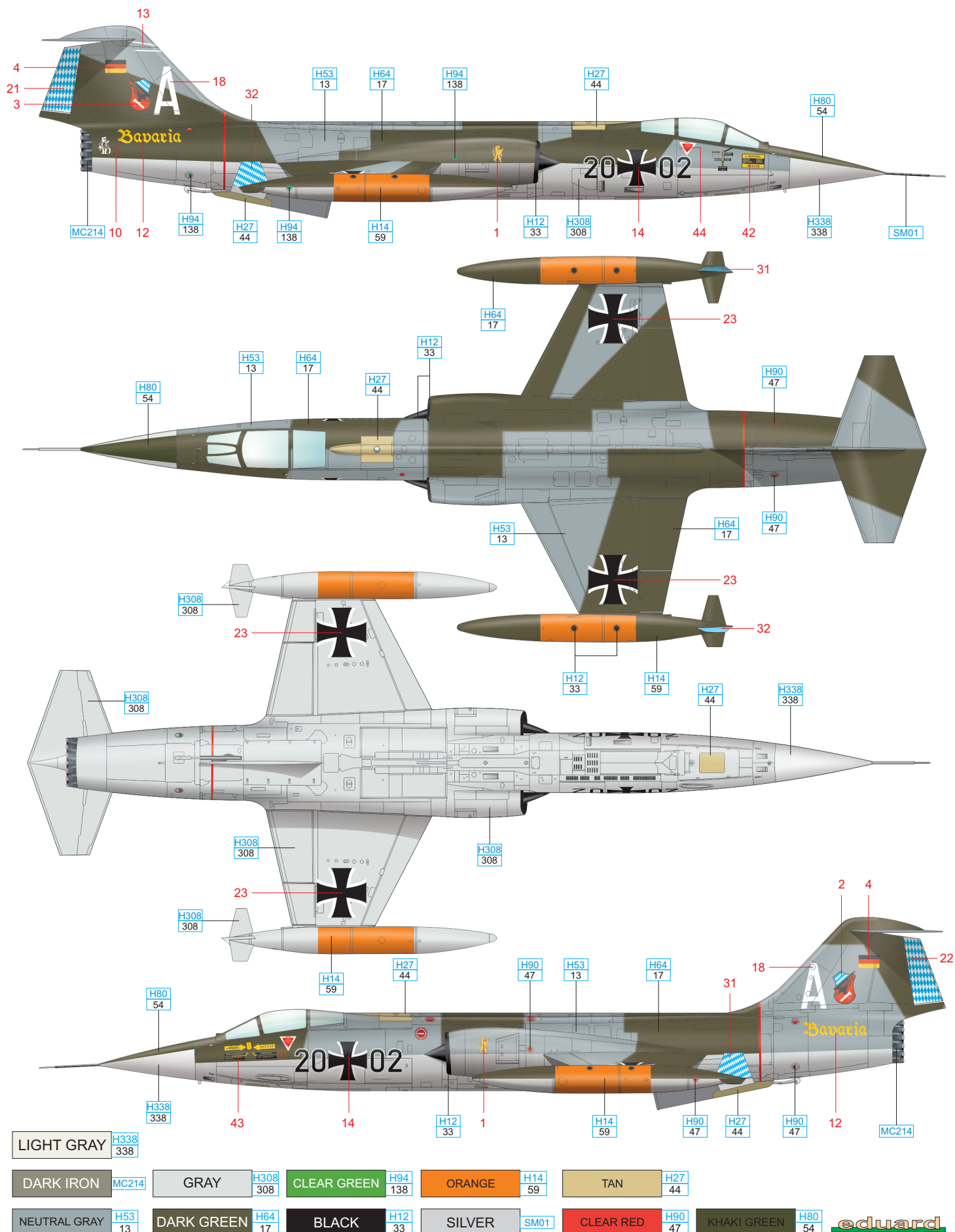
S76

S76

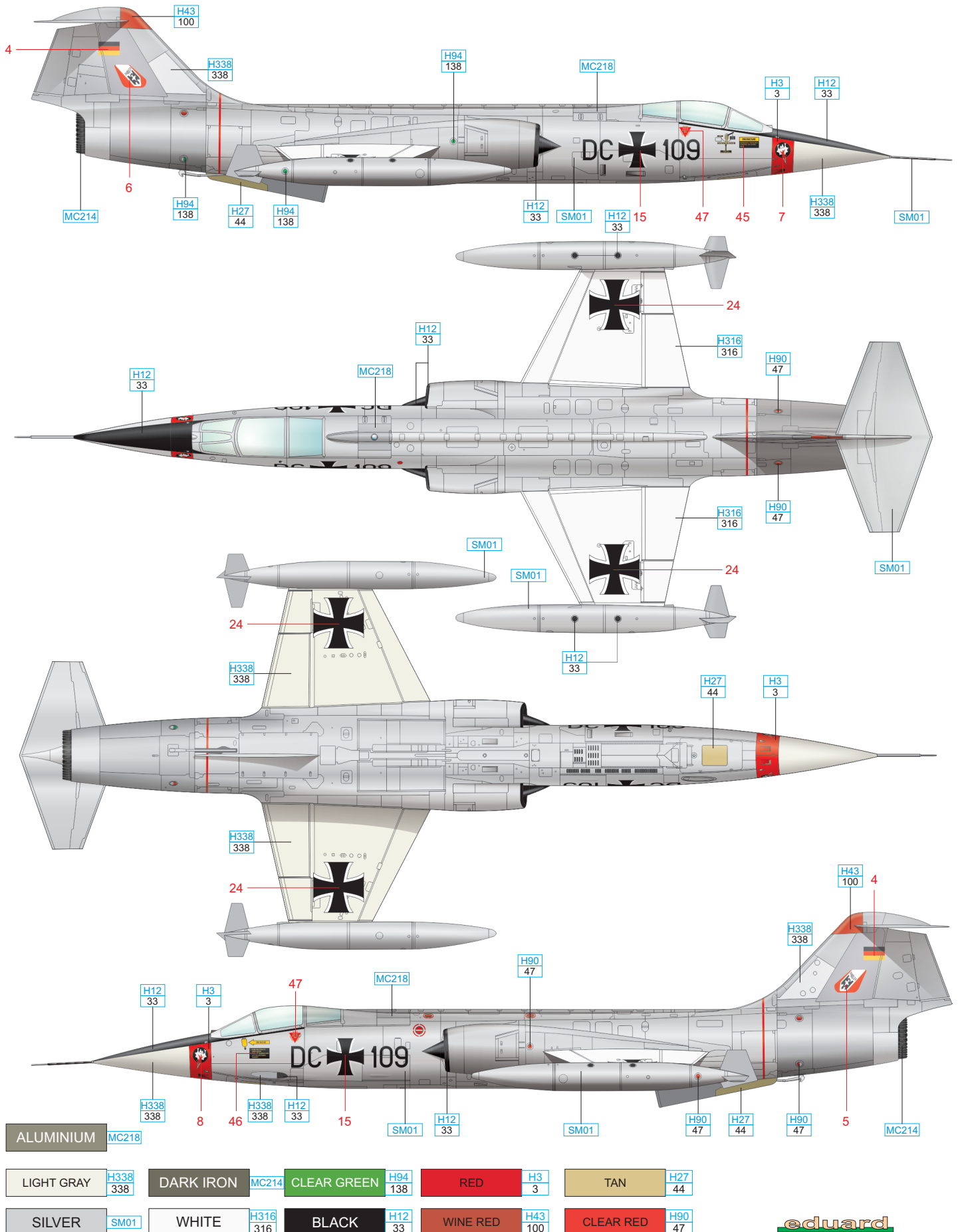
A JaboG 32, Tactical Air Meet 80, základna, červen 1980

Tento stroj byl vyroben společností Lockheed a poprvé se do vzduchu dostal 15. listopadu 1960. Dostal německé označení DA+102 a až do roku 1963 létal v USA. V roce 1965 byl přepraven do Německa, kde dostal kamuflážní nátěr Norm 62 a nové označení DB+127. Létal v řadách JaboG 32v Lechfeldu a od roku 1968 nesl označení 20+02. V roce 1980 se zúčastnil cvičení Tactical Air Meet 80, které proběhlo v Rammsteinu. Nesl zajímavé barevné doplňky v bavorských barvách. Po vyřazení ze stavu Luftwaffe se dostal do Luftwaffenmuseum der Bundeswehr v Berlíně-Gatowě.

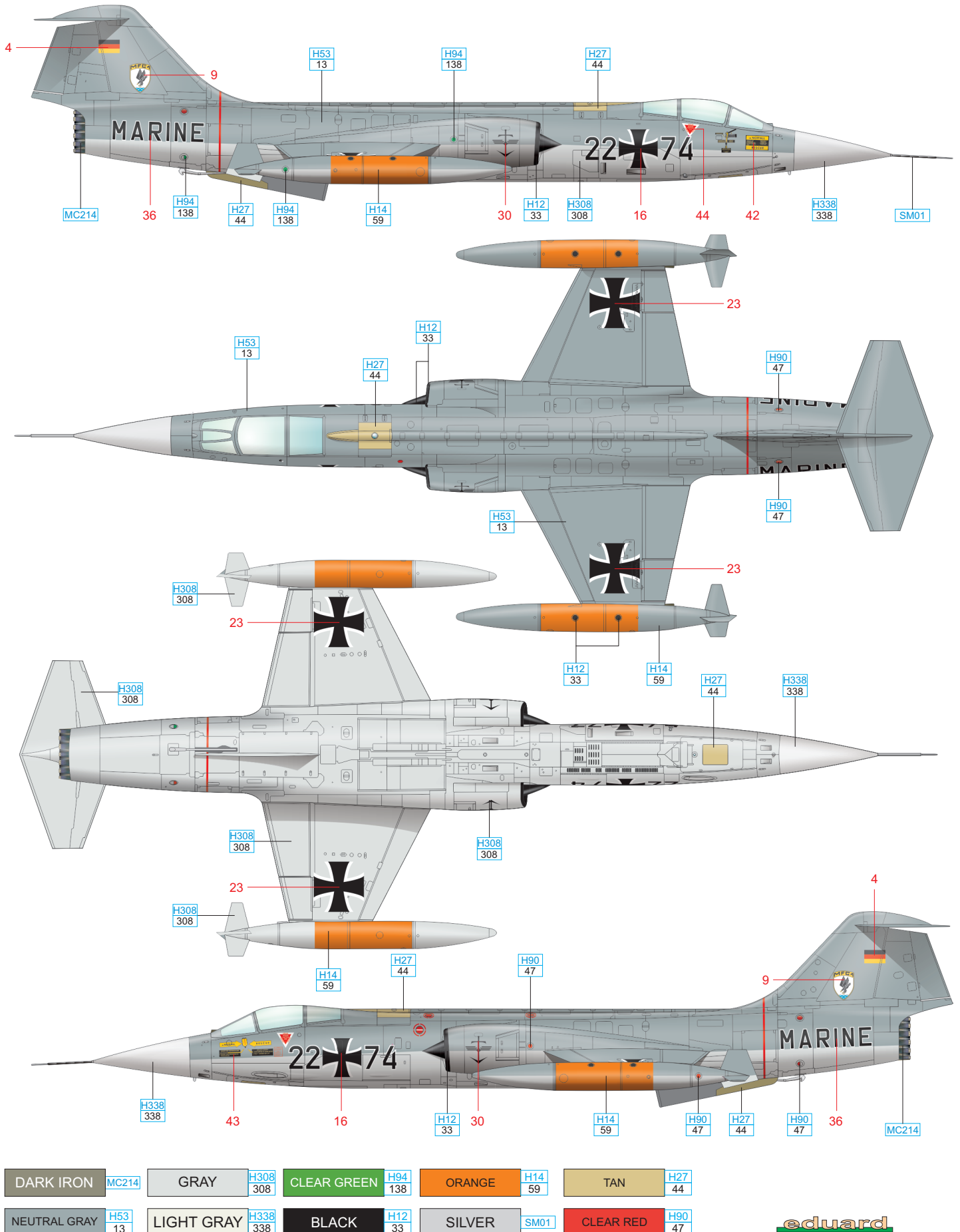
B JaboG 33, základna Decimomannu, Sardinie, 1964

Společnost Messerschmitt začala s výrobou tohoto letounu v továrně v Manchingu dne 11. září 1962. Při zalétání 22. ledna 1963 nesl označení KE+151, jež se po převzetí stroje JaboG 33 k 24. červnu následujícího roku změnilo na DC+109. Kovový povrch si letoun uchoval do roku 1965, kdy dostal kamuflážní nátěr dle Norm 62 a také nové označení DB+259. Dalším domovem se mu stala jednotka JaboG 32, jež si jej převzala v lednu 1966. Brzy poté přišla další změna označení, tentokrát na 21+82. Po nalétání 3593 hodin byl stroj v srpnu 1983 vyřazen a následujícího roku prodán do Turecka. V novém působišti létal do roku 1989.

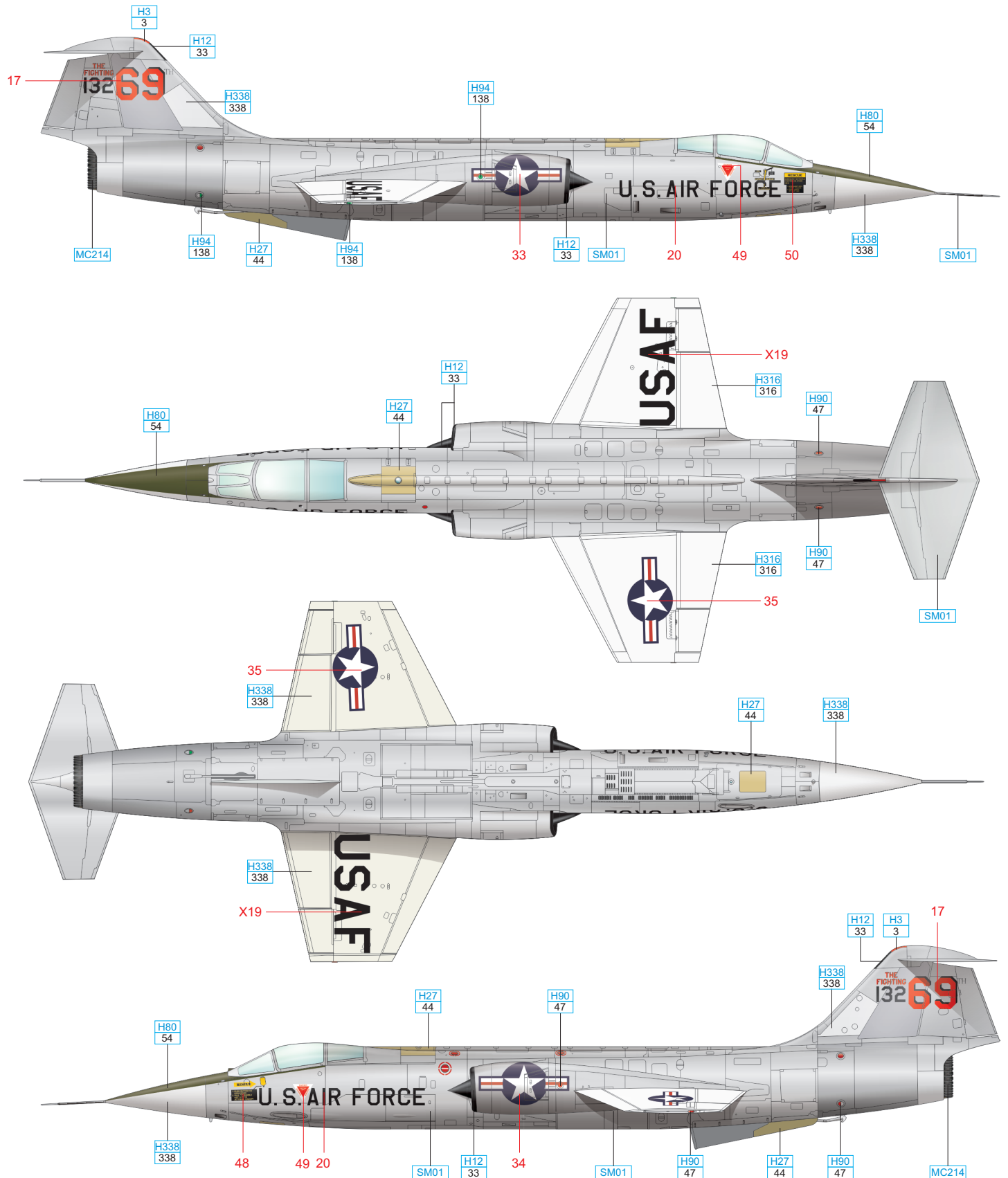
C Marinefliegergeschwader 1, Hannover Airport, 1980

Tento letoun vyrobila společnost Messerschmitt v bavorském Manchingu. Zalétán byl 6. května 1964. Dne 13. července jej převzala jednotka MFG 1 německého námořnictva. Nejprve létal pod označením VA+131, jež bylo později změněno na 22+74. Kamuflážní nátěr Norm 76 dostal tento stroj v roce 1970. Řady německých ozbrojených sil stroj opustil 16. března 1981 po nalétání 2387 hodin. Již 15. července 1981 jej převzalo Řecko, které jej používalo až do roku 1993.

D s/n 63-13269, 58th CTTW, základna Luke, U.S.A., 1982

Tento stroj byl sestaven v továrně Fokker z dílů vyrobených u společnosti Lockheed a poprvé se do vzduchu dostal 2. března 1962. V polovině května téhož roku jej převzala JaboG 31. V červenci 1963 byl přepraven do USA, kde působil v rámci 4510th CTTW. V té době létal v barvě kovu s americkými výsostnými znaky. V roce 1974 musel být pro trhliny v draku uzemněn, ale po opravě se v roce 1980 vrátil zpět do služby. Létal s ním velitel 69th TFTS na základně Luke v Arizoně. S nápisem Fighting 69th na ocasních plochách účinkoval ve filmu The Right Stuff z roku 1983, jenž se věnoval americkým zkušebními letcům ze základny Edwards AFB zapojeným do vesmírného projektu Mercury. Již v roce 1983 byl stroj odepsán, prodán USAF a posléze putoval na Taiwan, kde sloužil až do srpna 1993.

LIGHT GRAY	H338 338	DARK IRON	MC214	CLEAR GREEN	H94 138	RED	H3 3	TAN	H27 44
SILVER	SM01	WHITE	H316 316	BLACK	H12 33	KHAKI GREEN	H80 54	CLEAR RED	H90 47

E Marinefliegergeschwader 2, září 1986

Výroba tohoto letounu začala u společnosti MBB 22. září 1971. Do vzduchu se dostal přesně o dva měsíce později. Stejně jako F-104G 22+74 mohl nosit protilodní střely AS.34 Kormoran. MFG 1 jej převzala 4. května 1972, v té době stroj létal s kamuflážním nátěrem ve standardu Norm 76. V roce 1986 letoun dostal k příležitosti vyřazování typu F-104 speciální zbarvení v barvách spolkové země Šlesvicko – Holštýnsko. Řady německého námořnictva opustil 26+63 dne 26. listopadu 1986 po nalétání 2052 hodin. V dubnu 1988 se stal jedním ze strojů prodaných do Řecka, zde pak létal do roku 1993.

